Nr. 15. **Warszawa, dnia 30 września 1930 r.** **Rok XIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 434-18.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 16 września Nr. 64 Rok 1930

Poz. 507. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w sprawie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Przewidziany w art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 741) w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, a w szczególności zmiany niektórych przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 346) oraz ustawy z dnia 18 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 165) — termin 1 października 1930 r. przedłuża się do 1 października 1933 r.

Art. 2. Wyroki i nakazy sądowe postanawiające oddanie gruntów podpadających pod art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., chociażby były prawomocne, ulegają w swem wykonaniu wstrzymaniu do terminu ustalonego w art. 1 niniejszego rozporządzenia, jeżeli przyczyną wypowiedzenia nie były wypadki, przewidziane w art. 7, 8 i 8a ustawy z dnia 31 lipca 1924 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 508. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowznoszonych budowli.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Nowowznoszone budowle, jak również części nadbudowane i przybudowane tak mieszkalne jak i przeznaczone dla celów handlowych lub przemysłowych, jeżeli budowa, nadbudowywanie, lub przybudowywanie wykończone będzie do końca roku 1940, są zwolnione na okres piętnastoletni od chwili chociażby tylko częściowego ich użytkowania od podatków od nieruchomości, względnie od podatków budynkowych, pobieranych na rzecz Państwa jako też związków samorządowych.

Art. 2. Osobom zarówno fizycznym jak i prawnym, które do końca roku 1940 wybudują domy mieszkalne, przysługuje prawo potrącenia z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu, sum zużytych na budowę, z wyłączeniem jednak pożyczek, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372); potrącenia te mogą być uskutecznione zależnie

od życzenia płatnika, jednorazowo lub najdłużej w ciągu pięciu lat, poczynając od roku następnego po ukończeniu budowy.

Prawo potrącenia przysługuje wymienionym wyżej osobom nawet wówczas, o ile wybudowane przez nie domy przejdą w ręce osób trzecich.

Art. 3. Zaświadczenia, stwierdzające fakty, uzasadniające prawo do korzystania z ulg, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, wydają — w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) — właściwe władze budowlane.

Art. 4. Ulg, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, udzielają na skutek indywidualnych podań płatników, władze I instancji, które uskuteczniają wymiar odnośnych podatków. Bliższe w tym względzie przepisy wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786).

Poz. 509. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o karach dla ochrony swobody wyborów.

Na podstawie art 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Kto bezprawnie wpływa na wynik głosowania przy wyborach do Sejmu lub Senatu, w szczególności:

a) sporządza listę głosujących z pominięciem uprawnionych lub wpisaniem nieuprawnionych,

b) używa podstępu celem nieprawidłowego sporządzenia listy głosujących,

c) uszkadza, ukrywa, przerabia lub podrabia protokóły lub inne dokumenty głosowania,

d) składa głos, nie będąc do tego uprawniony,

e) dopuszcza się nadużycia przy przyjmowaniu lub obliczaniu głosów,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 2. Kto przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem przeszkadza:

a) odbyciu zgromadzenia, poprzedzającego głosowanie,

b) swobodnemu wykonywaniu prawa głosowania,

c) głosowaniu lub obliczeniu głosów,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 3. Kto używa przemocy, groźby bezprawnej lub podstępu celem wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem powstrzymania jej od głosowania,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 4. Kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej uprawnionemu do głosowania lub innej osobie celem wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem powstrzymania jej od głosowania,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 5. Kto, będąc uprawniony do głosowania, za głosowanie w sposób umówiony lub powstrzymanie się od głosowania przyjmuje lub żąda korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 6. Kto za wywarcie wpływu na sposób głosowania uprawnionego lub za powstrzymanie go od głosowania przyjmuje lub żąda korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

Art. 7. Kto przy głosowaniu tajnem zapoznaje się w sposób bezprawny z treścią cudzego głosu,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny do 5,000 zł.

Art. 8. Jeżeli przestępstwa przewidzianego w niniejszem rozporządzeniu dopuścił się urzędnik podczas urzędowania lub w związku z urzędowaniem, sąd winien okoliczność tę uznać za obciążającą.

Art. 9. § 1. W razie skazania na karę pozbawienia wolności powyżej trzech miesięcy, sąd może orzec jako karę dodatkową utratę piastowanych mandatów oraz utratę czynnego i biernego prawa wyborczego do wszelkich ciał ustawodawczych, samorządowych, społecznych lub zawodowych na okres czasu od roku do lat pięciu.

§ 2. W razie skazania na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku sąd może orzec karę dodatkową utraty praw publicznych na okres czasu od lat dwu do dziesięciu.

§ 3. Kara wymieniona w § 2 obejmuje: utratę piastowanych mandatów, czynnego i biernego prawa wyboru do wszelkich ciał ustawodawczych, samorządowych, społecznych lub zawodowych, prawa sprawowania funkcyj obywatelskich w wymiarze sprawiedliwości, utratę urzędów i stanowisk publicznych, adwokatury

i notarjatu oraz utratę zdolności do ich uzyskania przez czas oznaczony w wyroku na podstawie § 2.

§ 4. Kary dodatkowe i skutki skazania, przewidziane w powszechnych ustawach karnych, nie mają zastosowania do przestępstw przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 10. Usiłowanie przestępstw określonych w niniejszem rozporządzeniu jest karalne.

Art. 11. § 1. Ściganie przestępstw przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu przedawnia się po upływie lat trzech od ich popełnienia.

§ 2. Terminy podwójne, określone w art. 68 p. 2 i 3 Kodeksu Karnego z 1903 r. oblicza się w stosunku do terminu oznaczonego w § 1.

Art. 12. Urzędnikiem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest każda osoba, pełniąca funkcje publiczne w imieniu Państwa lub samorządu. Za urzędników uważać również należy członków komisyj wyborczych.

Art. 13. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. przestępstwa przewidziane w niniejszem rozporządzeniu są występkami; zamiast więzienia orzeka się ścisły areszt.

Art. 14. Do rozpoznawania spraw o przestępstwa, określone w niniejszem rozporządzeniu właściwy jest sąd okręgowy. Postępowanie w tych sprawach odbywa się według postanowień kodeksu postępowania karnego.

Art. 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. § 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 2. Równocześnie tracą moc obowiązującą następujące postanowienia:

a) art. 1 — 7 dekretu z dnia 8 stycznia 1919 r. o postanowieniach karnych za przeciwdziałanie wyborom do Sejmu i wykonywaniu obowiązków poselskich (Dz. P. P. P. Nr. 5, poz. 96),

b) ustawa z dnia 12 lutego 1930 r. o ochronie swobody wyborów przed nadużyciem władzy urzędników (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 123),

oraz o ile dotyczą wyborów do Sejmu i Senatu:

c) §§ 1—14 i 20 oraz o ile dotyczą zgromadzeń wyborców §§ 15 — 16 ustawy z dnia 26 stycznia 1907 r., zawierającej postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń (Dz. P. P. austr. Nr. 18),

d) §§ 107—109 kodeksu karnego z 1871 r.

Poz. 510. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 31 lipca 1930 r. o uldze celnej na skondensowany sok winogronowy.

Poz. 511. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 r. w sprawie wypowiedzenia konwencji handlowej między Polską a Rumunją, podpisanej w Bukareszcie dnia 1 lipca 1921 r.

z 23 września Nr. 65 Rok. 1930.

Poz. 512. Umowa między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką o żegludze powietrznej, podpisana w Wiedniu dnia 10 kwietnia 1930 r.

Poz. 513. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 sierpnia 1930 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką o żegludze powietrznej podpisanej w Wiedniu dnia 10 kwietnia 1930 roku.

Poz. 514. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. o statystyce budowlanej.

Na podstawie art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 436) zarządza się co następuje:

§ 1. Instytucje i osoby, wskazane w § 2 niniejszego rozporządzenia, są obowiązane do składania Głównemu Urzędowi Statystycznemu sprawozdań o ruchu budowlanym, zawierających dane: a) o rozpoczęciu budowy na placu budynków nowych względnie nadbudowy, dobudowy lub przebudowy budynków, b) o zakończeniu budowy tychże budynków, c) o budynkach znajdujących się w budowie, oraz d) o budynkach wycofanych z użytkowania wskutek swego stanu, zawalenia się, pożaru, rozbiórki i t. p.

§ 2. Obowiązek składania sprawozdań o ruchu budowlanym ciąży na:

a) wojewódzkich władzach administracji ogólnej,

b) władzach przemysłowych I instancji,

c) okręgowych szefostwach budownictwa wojskowego,

d) zarządzie „Funduszu Kwaterunku Wojskowego“,

e) dyrekcjach okręgowych kolei państwowych,

f) dyrekcjach poczt i telegrafów,

g) w miastach liczących powyżej 25.000 mieszkańców, oraz w tych miastach, które oznaczy Główny Urząd Statystyczny, na kierownikach wydziałów statystycznych względnie wy-

działów budowlanych, względnie na osobach, które magistrat miasta upoważni do wykonywania czynności wymienionych w § 1,

h) w uzdrowiskach, uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej, na przewodniczących wydziałów wykonawczych komisyj uzdrowiskowych,

i) w wydziałach powiatowych — na osobach, którym wydział powiatowy poleci wykonywanie czynności, wymienionych w § 1, a w zarządach gmin wiejskich, które oznaczy Główny Urząd Statystyczny — na przełożonych zarządów.

§ 3. Instytucje i osoby, wymienione w § 2, przedkładają sprawozdania, o których mowa w § 1, wyłącznie dla budynków, które stosownie do obowiązujących przepisów podlegają bezpośredniemu nadzorowi danej instytucji lub osoby.

§ 4. Dla rejestracji danych, o których mowa w § 1, instytucje i osoby, wymienione w § 2, winny zaprowadzić księgi notowań według wzorów uzgodnionych z Głównym Urzędem Statystycznym.

§ 5. Sprawozdania, o których mowa w § 1, sporządzane są według wzoru i instrukcyj wydanych przez Główny Urząd Statystyczny. Sprawozdania te winny być nadsyłane bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego w terminach:

a) przez instytucje i osoby, wymienione w § 2 lit. „a—f" i „h—i", co kwartał, najpóźniej w ciągu dni 15 po upływie kwartału sprawozdawczego:

b) przez instytucje i osoby wymienione w § 2 lit. „g" — co miesiąc, najpóźniej do siódmego dnia po upływie miesiąca sprawozdawczego.

§ 6. Osoby, wymienione w § 2 lit. „g—i", winne wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia, ulegną karze na podstawie art. 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 436).

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 515. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 12 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Sprawiedliwości o postępowaniu z funduszami uzyskanemi z parcelacji z wolnej ręki lub z przymusowej sprzedaży majątków, związanych stałemi ograniczeniami.

Poz. 516. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 13 sierpnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu tramwajów.

Poz. 517. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 sierpnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie udzielania związkom komunalnym zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Na podstawie art. 1 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o utworzeniu komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego oraz częściowej zmianie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych i częściowej zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia rozpocznie się udzielanie zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego tym związkom komunalnym, których dochody — bez ich własnej winy — nie wystarczają im na wypełnienie najpilniejszych zadań ustawowych.

§ 2. Zapomogi udzielane będą w granicach sum, zarachowanych na fundusz zapomogowy w myśl § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 783), zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275); przepisy tegoż rozporządzenia co do udzielania pożyczek związkom komunalnym mają również zastosowanie do sposobu udzielania zapomóg.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 518. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 sierpnia 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 519. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 września 1930 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie.

Na podstawie art. 6 lit. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1928

Nr. 3. poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. w sprawie zmiany powyższego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) prostuje się następujące błędy w wykazie miejscowości z podziałem na klasy, stanowiącym załącznik 2 do § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 673): w klasie II wykazu należy wstawić pomiędzy wyrazy „Kołomyja" i „Grudziądz" wyrazy: „Piotrków 40 602"; w klasie III wykazu należy skreślić wyrazy: „Piotrków 38.981", wstawić pomiędzy wyrazy: „Jaworzno" i Krotoszyn" wyrazy: „Wieluń 13 107", pomiędzy wyrazy: „Augustów" i „Chełmno" wyrazy: „Łuków 11 801", oraz zastąpić nazwę „Radzinków" przez „Radzionków".

Poz 520. Obwieszczenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 22 sierpnia 1930 r. o sprostowaniu błędu w załączniku do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 czerwca 1930 r. w sprawie taryf telefonicznych, obowiązujących na sieciach eksploatowanych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną.

z 26 września Nr. 66 Rok 1930

Poz. 521. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia odbywane poza granicami Państwa.

Poz 522. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. o dodatkach wyrównawczych do zaopatrzeń emerytalnych przerachowanych na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1929 r., o zaopatrzeniu emerytalnem etatowych pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po nich wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki.

Poz. 523. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. o zastosowaniu przepisów prawa o spółkach akcyjnych do władz oraz do likwidacji towarzystw ubezpieczeń wzajemnych.

Poz. 524. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 roku w sprawie ratyfikacji przez Grecję Międzynarodowego Porozumienia o utworzeniu w Paryżu Międzynarodowego Urzędu dla zwalczania epizootij, podpisanego w Paryżu dnia 25 stycznia 1924 roku.

Poz. 525. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 roku w sprawie przystąpienia Jugosławji do Międzynarodowej Konwencji dotyczącej ochrony utworów literackich i artystycznych, podpisanej w Bernie dnia 9 września 1886 roku, przejrzanej w Berlinie dnia 13 listopada 1908 roku, i Protokółu Dodatkowego, podpisanego w Bernie dnia 20 marca 1914 roku.

Poz. 526. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 roku w sprawie złożenia przez Chili dokumentu ratyfikacyjnego Protokółu podpisania Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej z dnia 16 grudnia 1920 roku.

Poz. 527. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 roku w sprawie ratyfikacji przez Węgry i Luksemburg Międzynarodowej Konwencji o zakazie pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle, podpisanej w Bernie dnia 26 września 1906 r.

Poz. 528. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 roku w sprawie podpisania przez Peru i Nikaraguę Protokółu podpisania Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej z dnia 16 grudnia 1920 roku.

Poz. 529. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 roku w sprawie ratyfikacji przez Rządy Jugosławji i Irlandji Konwencji o traktowaniu pracowników obcych narówni z krajowymi w zakresie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy, przyjętej jako projekt na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dnia 5 czerwca 1925 roku w Genewie.

Poz. 530. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 roku w sprawie ratyfikacji przez Hiszpanję Deklaracji dotyczącej uznania prawa do bandery Państw, pozbawionych wybrzeża morskiego, podpisanej w Barcelonie dn. 20 kwietnia 1921 r.

---

z 27 września Nr. 67 Rok 1930

Poz. 531. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 września 1930 r. o zarządzeniu wyborów do Sejmu Śląskiego.

Poz. 532 Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 sierpnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 18 czerwca 1928 r. o trybie postępowania i toku instancyj władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń uskutecznienia potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych.

Na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18-go czerwca 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu o trybie postępowania i toku instancyj władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń uskutecznienia potrąceń z uposażenia

oficerów i zawodowych szeregowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 588) uzupełnia się następująco:

I. Jako ustęp drugi § 1 wprowadza się postanowienie o następującem brzmieniu:

„Przez władze wojskowe i zarząd wojskowy rozumie się zarówno władze i zarząd wojska i marynarki wojennej, jak władze i zarząd Korpusu Ochrony Pogranicza".

II. Po przepisie § 2 wprowadza się nowy przepis, oznaczony w kolejności jako § 2-a o następującem brzmieniu:

„Wojskową władzą administracyjną I instancji w Korpusie Ochrony Pogranicza, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych wrozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) dowódca baonu Korpusu Ochrony Pogranicza, w którym powstała szkoda lub strata, lub też dowódcy (komendanci, kierownicy) o równorzędnych uprawnieniach, gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł.;

2) dowódca brygady Korpusu Ochrony Pogranicza, lub dowódcy (komendanci, kierownicy) o równorzędnych uprawnieniach, w których zakresie administracji powstała szkoda lub strata, w wypadkach gdy roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł. Dowódcy ci (komendanci, kierownicy) są uprawnieni do wydawania zarządzeń bez względu na wysokość roszczenia także w wypadkach, gdy szkody lub straty spowodował dowódca wskazany w punkcie 1) niniejszego postanowienia.

O ile szkodę lub stratę spowodował dowódca (komendant, kierownik) wymieniony w pkt. 2 niniejszego postanowienia, właściwy do wydania zarządzenia administracyjnego w danej sprawie — zarządza dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza przeniesienie powyższej sprawy z kompetencji tego dowódcy (komendanta, kierownika) do kompetencji innego dowódcy (komendanta, kierownika) o równorzędnych uprawnieniach".

III. Po przepisie § 3 wprowadza się nowy przepis oznaczony w kolejności jako § 3-a o następującem brzmieniu:

„Wojskową władzą administracyjną II instancji w Korpusie Ochrony Pogranicza właściwą do wydawania decyzyj, wymienionych w rozdziale IV i V rozporządzenia jest dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza w wypadkach gdy środek prawny jest skierowany przeciwko zarządzeniu właściwej wojskowej władzy administracyjnej I instancji, wskazanej w § 2-a rozporządzenia.

Jeżeli szkodę lub stratę spowodował dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza, wyznacza Minister Spraw Wojskowych, w drodze osobnego rozkazu, wojskową władzę administracyjną I instancji, jako właściwą do wydania zarządzenia. Wojskową władzą administracyjną II instancji jest dla tego wypadku Minister Spraw Wojskowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 533. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 września 1930 r. w sprawie włączenia nowych powiatów do okręgów wyborczych.

Na zasadzie art. 10 ustęp 4 i art. 118 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r., zawierającej ordynację wyborczą do Sejmu (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590), zarządzam co następuje:

§ 1. Powiaty utworzone:

1) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 maja 1925 r. o wydzieleniu miasta Gniezna ze związku gnieźnieńskiego powiatu ziemskiego i utworzeniu z tego miasta osobnego powiatu miejskiego (Dz. U. R. P. Nr. 59 poz. 416).

2) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 maja 1925 r. o wydzieleniu miasta Inowrocławia ze związku inowrocławskiego powiatu ziemskiego i utworzeniu z tego miasta osobnego powiatu miejskiego (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 417),

3) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 426),

4) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1929 r. o wyłączeniu gminy miejskiej Gdynia z powiatu morskiego i utworzeniu z niej odrębnego powiatu miejskiego (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 35),

5) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1929 r., o utworzeniu powiatu szczuczyńskiego w województwie nowogródzkiem (Dz. U. R. P, Nr. 33, poz. 307),

włącza się do następujących okręgów wyborczych:

powiat miejski białostocki do okręgu Nr. 5,

powiat miejski częstochowski do okręgu Nr. 17,

powiat miejski sosnowiecki do okręgu Nr. 21,

powiat miejski lubelski do okręgu Nr. 26,

powiat miejski gdyński do okręgu Nr. 29,

powiat miejski inowrocławski do okręgu Nr. 32,

powiat miejski gnieźnieński do okręgu Nr. 33.

Powiat szczuczyński do okręgu Nr. 62.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 534. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 września 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: huta „Laura" w Siemianowiczach i innym.

Poz. 535. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Hiszpanję Konwencji i Statutu o wolności tranzytu, podpisanych w Barcelonie dnia 20 kwietnia 1921 r.

Poz. 536. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Jugosławję podpisanej w Sèvres dnia 6 października 1921 roku Międzynarodowej Konwencji, wprowadzającej zmiany do Konwencji z dn. 20 maja 1875 r. w sprawie zapewnienia międzynarodowego ujednostajnienia i udoskonalenia systemu metrycznego, oraz do Regulaminu, dołączonego do tej Konwencji.

Poz. 537. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rząd Jugosławji Międzynarodowej Konwencji w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy, przyjętej jako projekt dnia 10 lipca 1920 r. w Genui na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

---

z 30 września Nr. 68 Rok 1930

Poz. 538. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie opłat za mieszkania otrzymywane w naturze przez funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza obszarem Państwa i na obszarze wolnego miasta Gdańska.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1926 r. zmieniającem niektóre postanowienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 540) zarządza się co następuje:

§ 1. Mieszkania reprezentacyjne, położone poza obszarem Państwa i na obszarze wolnego miasta Gdańska, wolne są od opłaty. Mogą je użytkować Kierownicy Urzędów Zagranicznych (Ambasad, Poselstw, Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku, Konsulatów), o ile mieszkania te są przez Skarb Państwa wynajęte lub mieszczą się w gmachach państwowych, względnie przez Skarb Państwa administrowanych.

§ 2. Urzędnicy niewymienieni w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile z tytułu swej służby zajmują przydzielone im mieszkania w lokalach wynajętych przez Skarb Państwa, lub w gmachach państwowych, względnie przez Skarb Państwa administrowanych, opłacają za nie komorne w wysokości 3% od uposażenia (bez dodatku reprezentacyjnego) za każdy zajmowany pokój mieszkalny, zaś niżsi funkcjonarjusze w tychże warunkach — 2%.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1930 r.

Poz. 539. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska I kategorji w państwowej służbie pocztowo-administracyjnej i państwowej służbie techniczno-administracyjnej w dziale poczt, telegrafów i telefonów.

Poz. 540. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 września 1930 r. w sprawie przyłączenia części gminy wiejskiej Młociny w powiecie i województwie warszawskiem — do przyległego powiatu miejskiego Warszawa—Północ w m. st. w Warszawie.

Poz. 541. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 września 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: Śląskie kopalnie i Cynkownie Sp. Akc.— Kopalnia Kruszczu i Płócznia „Cecylja", „W. Fitzner" Sp. Akc. Fabryka Kotłów w Siemianowicach, Sp. Akc. „Ferrum", w Katowicach.

Poz. 542. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 r. w sprawie złożenia przez Rządy Szwecji, Danji, Wielkiej Brytanji i Irlandji Północnej, oraz przez Rząd Brytyjski w Imieniu Indji i Kanady dokumentów ratyfikacyjnych Międzynarodowego Protokółu, dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Poz. 543. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 r. w sprawie złożenia przez Turcję i Jugosławję dokumentów ratyfikacyjnych Międzynarodowego Protokółu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Poz. 544. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Jugosławję, Grecję i Turcję Miedzynarodowej Konwencji o zwalczaniu obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznemi, podpisanej w Genewie dnia 12 września 1923 r.

Poz. 545. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez

Rządy Grecji, Portugalji i Irlandji Konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych, przyjętej jako projekt dnia 17 listopada 1921 r. w Genewie na ogólnej Konferencji Miądzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 546. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rządy Jugosławji i Irlandji Konwencji, dotyczącej odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku, przyjętej jako projekt dnia 9 lipca 1920 r. w Genui na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 547. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 września 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rządy Kuby, Luksemburga i Norwegji Międzynarodowej Konwencji o używaniu bieli ołowianej w malarstwie, przyjętej jako projekt dnia 19 listopada 1921 r. na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów w Genewie.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 września Nr. 214 Rok 1930

Poz 297. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 września 1930 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia wynagrodzenia za prace akordowe przy zbiorze okopowych na rok służbowy 1930/31 na terenie województw Poznańskiego i Pomorskiego.

Poz 298. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 10 września 1930 r. o ustanowieniu niezależnego administracyjnie od nadleśnictwa zarządu tartaku państwowego w Kiwercach.

z 17 września Nr. 215 Rok 1930

z 18 września Nr. 216 Rok 1930

Poz. 299. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31-go lipca 1930 r. o przepisach wykonawczych do rozporządzenia z dnia 23 lipca 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału oraz słodu.

z 19 września Nr. 217 Rok 1930

Poz. 300. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 września 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o ustanowieniu punktu kontroli transportów pierza i puchu, wychodzących zagranicę.

Poz. 301. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 września 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o ustanowieniu punktu kontroli transportów szczeciny, włosia i sierści, wychodzących zagranicę.

z 20 września Nr. 218 Rok 1930

z 22 września Nr. 219 Rok 1930

z 23 września Nr. 220 Rok 1930

Poz. 302. Rozporządzenie Minista Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 sierpnia 1930 r. o pieczęciach urzędowych w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz w podległych urzędach i zakładach państwowych*).

Na podstawie art. art. 18 i 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R, P. Nr. 115 poz. 980) i §§ 7, 8 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593), zarządzam co następuje:

§ 1.

Zarząd Centralny Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej używa pieczęci urzędowych:

a) do tłoczenia w papierze o średnicy 46 m/m z napisem: „Minister Pracy i Opieki Społecznej;

b) do tuszu o średnicy 46 m/m z napisem: „Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej";

c) do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Ministerstwo Pracy i Opieki Społ.";

d) do tuszu o średnicy 20 m/m do legitymacyj, asygnacyj i innych dokumentów kasowych z napisem: „Min. Pracy i Opieki Społ.";

§ 2.

Urzędy, podległe bezpośrednio Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej używają następującej pieczęci urzędowej:

a) Główny Inspektor Pracy—do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Główny Inspektor Pracy", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Główny Inspektor Pracy";

---

*) w wyjątkach.

b) Główny Urząd Ubezpieczeń — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem „Główny Urząd Ubezpieczeń", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Główny Urząd Ubezpieczeń";

c) Urząd Emigracyjny — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Urząd Emigracyjny", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Urząd Emigracyjny";

d) Trybunał dla Spraw Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Trybunał dla Spraw Ubezpieczeń Społ. Poznań", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Trybunał dla Spr. Ubezp. Społ. Poznań".

§ 3.

Pieczęci urzędowych w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej używają ponadto następujące urzędy i zakłady państwowe:

a) Okręgowe Urzędy Ubezpieczeń — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Okręgowy Urząd Ubezpieczeń . . . . . ", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Okręg. Urząd Ubezpieczeń . . . . . ";

Ekspozytury Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń używają takichże pieczęci z tem, że nazwa urzędu w otoku podana jest w formie skróconej: „Okr. Urz. Ubezp. w . . . . ." „Ekspozytura w . . . . .".

b) Okręgowi Inspektorzy Pracy — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Inspektor Pracy . . . . Okręgu . . . . ", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Inspektor Pracy . . . . Okręgu . . . .";

c) Obwodowi Inspektorzy pracy — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Inspektor Pracy . . . . Obwodu . . . .", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Inspektor Pracy . . . . Obwodu . . . . ";

d) Komisarz do spraw pracy na Górnym Śląsku — do tuszu o średnicy 39 m/m z napisem: „Komisarz do Spraw Pracy na G. Śląsku, Katowice", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Komisarz do Spraw Pracy, Katowice";

e) Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Państw. Urząd Pośrednictwa Pracy . . . . ", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Państw. Urząd Pośred. Pracy . . . .";

f) Ekspozytury Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Ekspoz. Państw. Urz. Pośr. Pracy . . . .", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Ekspoz. P. Urz. Pośr. Pracy . . . .";

g) Etapy Urzędu Emigracyjnego — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Etap Urzędu Emigracyjnego . . . .", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Etap Urzędu Emigr. . . . . .";

h) Ekspozytury Urzędu Emigracyjnego — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Ekspozytura Urzędu Emigr. . . . . .", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „Ekspoz. Urzędu Emigr. . . . . .";

i) Państwowe Zakłady Przemysłowo-Szkolne dla Inwalidów w Piotrkowie — do tuszu o średnicy 36 m/m z napisem: „Państw. Zakłady Prz. Szkol. dla inwalid., Piotrków", do laku o średnicy 30 m/m z napisem: „P. Zakł. Prz. Szkol. dla inwal. Piotrków".

---

z 24 września Nr. 221 Rok 1930

Poz. 303. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 września 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

z 25 września Nr. 222 Rok 1930

z 26 września Nr. 223 Rok 1930

Poz. 304. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie rozwiązania Sejmu Śląskiego.

Poz. 305. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 września 1930 r., o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Spółki Akcyjnej Cukrowni „Strzyżów" pod budowę bocznicy normalnotorowej od stacji kolejowej Iłżów do cukrowni „Strzyżów".

z 27 września Nr. 224 Rok 1930

Poz. 306. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV 1529/3/30 z dnia 26 września 1930 r. w sprawie zakładów francuskich, uprawnionych do wystawiania certyfikatów na stal szlachetną.

z 29 września Nr. 225 Rok 1930

z 30 września Nr. 226 Rok 1930

Poz. 307. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 września 1930 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 308. Zarządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia Państwowego Zarządu Wodnego w Koninie w województwie łódzkiem.

III.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

312.

Okólnik Nr. 169

z dnia 17 września 1930 r.

(AP. 87/5) o rozporządzeniach porządkowych o szkołach tańców towarzyskich i o publicznych salach zabaw tanecznych.

Do

P. P. Wojewodów województw: środkowych i wschodnich i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości wzory rozporządzeń porządkowych: 1) o szkołach tańców towarzyskich, 2) o publicznych salach zabaw tanecznych.

Ministerstwo nadmienia przy tem, iż w razie przyjęcia wzorów bez merytorycznych zmian odpada potrzeba przesyłania projektów Ministerstwu do aprobaty przed ich ogłoszeniem.

Celem tych rozporządzeń jest przynajmniej tymczasowe, do chwili wydania przepisów ustawowych uregulowanie warunków udzielania nauki tańców t. zw. towarzyskich lub salonowych i urządzania zabaw tanecznych. Do zawodu nauczycieli tańców towarzyskich, których kwalifikacje nie były dotychczas sprawdzane w sposób określony, niejednokrotnie dostawały się jednostki o wątpliwych kwalifikacjach fachowych i moralnych, skutkiem czego niektóre t. zw. szkoły służyły tylko jako pozór do uprawiania działalności przestępczej w szczególności z zakresu handlu kobietami, stręczenia do nierządu, obrazy obyczajności publicznej, paserstwa, nielegalnego wyszynku napojów alkoholowych i t. p.

Dlatego też przy udzielaniu zezwoleń należy mieć na uwadze, czy co do osoby ubiegającej się o zezwolenie, względnie co do członków jej rodziny nie istnieją dane uzasadniające przypuszczenie, że udzielone zezwolenie zostanie wykorzystane w celach przestępczych, a w szczególności w celu przeciwnym moralności, w celu uprawiania gier hazardowych i t. p.

Jako dowód kwalifikacyj fachowych służy zaświadczenie wydane przez zatwierdzonego przez władzę fachowego eksperta.

Przy regulowaniu sprawy szkół tańców towarzyskich należy zwrócić specjalną uwagę na należyty dobór rzeczoznawców do egzaminowania kandydatów, wzgl. wydawania opinji o kwalifikacjach fachowych kandydatów.

Rzeczoznawców takich dobiorą sobie P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) wedle własnego uznania z pośród kilku kandydatów zaproponowanych przez związek stowarzyszeń fachowych, a do czasu utworzenia takiego związku przez poważne i cieszące się nienaganną opinją stowarzyszenia fachowe, liczące wśród swych członków także czynnych lub byłych baletmistrzów teatrów stałych w Polsce, mające siedziby zarządów w miastach wojewódzkich. W braku poważnych kandydatów w miastach prowincjonalnych można w charakterze rzeczoznawców uznać ekspertów zatwierdzonych dla Warszawy, gdzie koncentruje się ruch zawodowy nauczycieli tańców towarzyskich.

Przy równych warunkach fachowych wskazanem jest dobierać na rzeczoznawców ludzi o szerszem wykształceniu szkolnem, tacy bowiem dają najlepszą rękojmię należytej kwalifikacji kandydatów.

Aby uniknąć możliwych nadużyć, wskazane jest powoływać ekspertów tylko na rok, a każdego następnego roku powoływać związki do zaproponowania nowej listy kandydatów na rzeczoznawców, z pośród których należy wybrać eksperta.

Udzielając zezwoleń należy mieć na względzie również: a) stosunki osobiste kandydatów, b) stosunki materjalne panujące w tym zawodzie. Odnośnie do stosunków osobistych, Ministerstwo zaleca, aby najbliższym członkom rodziny urzędników administracji ogólnej oraz funkcjonarjuszów Policji Państwowej nie udzielać zezwoleń na szkoły tańców towarzyskich w okręgach urzędowania tychże urzędników i funkcjonarjuszów. Co się zaś tyczy stosunków materjalnych nauczycieli szkół tańca, to nie należy dopuszczać do powstawania zbyt wielkiej ilości szkół tańca, gdyż mogłoby to pozostać nie bez wpływu na poziom tych zakładów.

Z ogłoszeniem niniejszego okólnika tracą moc obowiązującą przepisy okólnika Nr. 96 z 26 sierpnia 1924 r. Nr. BP. 6396/24 w części dotyczącej nauczania tańców towarzyskich, z tem jednak, że dopuszczalne jest prowadzenie przez nauczyciela tańców towarzyskich, także nauki tańców artystycznych, (mimoplastyki, rytmiki, baletu) lecz przy zachowaniu przepisów w tymże okólniku wskazanych, t. j. po uzyskaniu zezwolenia od Ministerstwa Wyznań Rel. i Ośw. Publ.

Okólnik niniejszy załatwia także sprawę publicznych sal zabaw tanecznych, które są przedsiębiorstwami rozrywkowemi i jako takie muszą być od szkół tańców towarzyskich wyraźnie odosobnione.

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE

Wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy).

z dnia .... 19..... r.

w sprawie szkół tańców towarzyskich.

Na podstawie art. 108 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i (za zgodą Wydziału Wojewódzkiego) [1]) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zakładanie i prowadzenie szkół tańców towarzyskich bez zezwolenia Wojewody (Komisarza Rządu) jest zakazane.

§ 2.

Szkołami tańców towarzyskich są zakłady, w których dla celów towarzyskich i wyrobienia estetyki ruchów oraz form towarzyskich udziela się indywidualnie lub zbiorowe nauki tańców towarzyskich za umówionem wynagrodzeniem.

§ 3.

Zezwolenia na prowadzenie szkoły tańców towarzyskich w żadnym razie nie będą wydawane osobom:

1) nie posiadającym fachowych kwalifikacyj i nie dającym gwarancji zgodnego z przepisami prowadzenia szkoły tańców towarzyskich,

2) nie cieszącym się nieskazitelną opinją moralną,

3) które w okresie 10-letnim poprzedzającym wniesienie podania były karane sądownie za popełnienie zbrodni lub występku.

Otrzymujący zezwolenie obowiązany jest prowadzić szkołę osobiście. W wypadku choroby lub innej okoliczności uniemożliwiającej czasowo prowadzenie szkoły, właściciel szkoły może się zastąpić przez inną osobę odpowiadającą warunkom wymienionym w niniejszym paragrafie pod warunkiem uzyskania na to zgody władzy, która udzieliła zezwolenia.

§ 4.

Lokal przeznaczony na szkołę tańców towarzyskich (sale nauki, poczekalnia, szatnia, kancelarja) winien odpowiadać warunkom:

1) bezpieczeństwa budowlanego i pożarowego,

2) sanitarnym.

Lokal ten winien w czasie trwania nauki tańców być zupełnie odosobnionym od mieszkania kierownika szkoły oraz od innych mieszkań, a w skład jego urządzenia mogą wchodzić tylko takie meble, które są niezbędne w związku z prowadzeniem szkoły.

§ 5.

Prowadzenie szkoły tańców towarzyskich w publicznych salach zabaw tanecznych lub w domach, gdzie mieści się taka sala, jest zabronione.

§ 6.

Zezwolenie na prowadzenie szkół tańców towarzyskich może być cofnięte w każdym czasie w razie ukarania jego posiadacza za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia lub w razie ujawnienia braku któregokolwiek z warunków, od którego udzielenie zezwolenia jest zależne.

§ 7.

Właściciel szkoły tańców może umieścić na domu, w którym szkoła się znajduje jedynie szyld z napisem „Szkoła tańców towarzyskich“ i ze wskazaniem imienia i nazwiska właściciela.

Wszelkie inne dodatki są zakazane.

Rozmiar szyldu nie może przekraczać 40 × 30 cm.

§ 8.

W lokalu szkoły winny być umieszczone w miejscu widocznem:

1) zezwolenie na prowadzenie szkoły tańców towarzyskich (w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie),

2) wyciąg z niniejszego rozporządzenia zawierający §§ 1, 4, 9, 10, 11, 12 i 14,

3) rozkład zajęć w szkole, w formie tablicy, ze wskazaniem dni i godzin przeznaczonych na wykłady wzgl. lekcje wprawne.

§ 9.

Właściciel szkoły obowiązany jest prowadzić księgę sznurową, parafowaną i należycie zaświadczoną przez powiatową władzę admin. ogólnej (Starostwo powiatowe wzgl. grodzkie), zawierającą kolejny imienny spis osób, uczęszczających na naukę tańców towarzyskich, ze wskazaniem adresów.

Tak księga za czas bieżący jak i księgi z okresów ubiegłych winny być przedkładane do kontroli na każde żądanie władz.

§ 10.

Do szkoły tańców towarzyskich nie wolno wpuszczać więcej osób ponad ilość wymienioną w zezwoleniu.

§ 11.

W szkołach tańców towarzyskich jest zabronione:

---

[1]) U Komisarza Rządu odpada.

1) nauczanie względnie demonstrowanie ruchów lub figur nieprzyzwoitych lub obrażających moralność,

2) wpuszczanie na salę na czas wykładów lub lekcyj wprawnych osób postronnych, wyjąwszy rodziców i prawnych opiekunów małoletnich uczni i uczenic. Na czas lekcyj wprawnych mogą poza tem być dopuszczeni uczniowie i uczenice z poprzednich kursów tańca tejże szkoły,

3) posługiwanie się innemi instrumentami muzycznemi niż gramofonem, fortepianem (pianinem) lub skrzypcami, przyczem zespół muzyczny nie może być większy ponad dwie osoby. Zakazanem jest używanie hałaśliwych instrumentów muzycznych jak automaty orkiestrowe, przyrządy jazzowe, bębny i t. p.,

4) udzielanie lekcyj wprawnych przed godziną 10-tą lub po godzinie 23-ej,

5) utrzymywanie bufetów wzgl. wydawanie jakichkolwiek zakąsek lub napoi. Woda do picia winna być podawana bezpłatnie.

§ 12.

Obowiązkiem właściciela szkoły jest dopilnować, aby uczniowie i uczenice:

1) nie przynosili ze sobą do lokalu szkoły napoi alkoholowych lub przedmiotów mogących zakłócić spokój albo obrażać moralność publiczną,

2) nie uprawiali w lokalu żadnych gier,

3) zachowywali się w lokalu należycie.

Ten sam obowiązek ciąży na każdej osobie prowadzącej z ramienia właściciela poszczególne wykłady wzgl. lekcje wprawne.

§ 13.

Urządzanie w szkołach tańców towarzyskich specjalnych obchodów w związku z zakończeniem roku szkolnego może się odbywać za oddzielnem zezwoleniem powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 14.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze na zasadzie art. 111 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

§ 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem . . . . i obowiązuje na obszarze . . . . województwa (m. st. Warszawy).

Zezwolenia na szkoły tańców towarzyskich wydane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zachowują ważność do czasu na jaki zostały wydane, z tem jednak, że szkoły te winny być dostosowane do warunków niniejszego rozporządzenia w terminie do 6 miesięcy od chwili wejścia w życie rozporządzenia.

Wojewoda . . . .
(Komisarz Rządu m. st. Warszawy).

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE

Wojewody .... (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) z dnia ....19.......r

w sprawie utrzymywania i prowadzenia publicznych sal zabaw tanecznych.

Na podstawie art. 108 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) (oraz za zgodą Wydziału Wojewódzkiego) zarządzam co następuje:

§ 1.

Utrzymywanie i prowadzenie publicznych sal zabaw tanecznych bez zezwolenia Wojewody (Komisarza Rządu) jest zakazane.

§ 2.

Salami zabaw tanecznych są przedsiębiorstwa przeznaczene na urządzanie publicznych zabaw tanecznych za pobieraniem opłaty wstępu.

§ 3.

Zezwolenie na utrzymywanie i prowadzenie publicznej sali zabaw tanecznych nie będzie wydane osobie:

1) nie cieszącej się nieskazitelną opinją moralną i nie dającej gwarancji, że udzielone zezwolenie nie będzie przez nią lub osoby trzecie wykorzystane w celach przeciwnych moralności publicznej, względnie uprawiania gier hazardowych, wyszynku alkoholu i t. p.,

2) która w okresie 10-letnim poprzedzającym wniesienie podania była karana sądownie za popełnienie zbrodni lub występku.

§ 4.

Zezwolenie na utrzymywanie i prowadzenie publicznych sal zabaw tanecznych będzie wydane tylko na sale, które mogą pomieścić co najmniej 20 par tańczących.

§ 5.

Lokal publicznej sali zabaw tanecznych winien odpowiadać warunkom:

1) bezpieczeństwa budowlanego i pożarowego i

2) sanitarnym.

Lokal ten nie może mieć żadnego bezpośredniego połączenia z mieszkaniem prywatnem.

§ 6.

Zezwolenia na utrzymywanie i prowadzenie publicznych sal zabaw tanecznych wydaje się na okres roku kalendarzowego.

Zezwolenie może być cofnięte przed upływem tego terminu w razie ukarania jego posiadacza lub osoby go zastępującej za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia lub w razie odpadnięcia któregokolwiek z warunków wymaganych dla udzielenia zezwolenia.

§ 7.

Właściciel publicznej sali zabaw tanecznych może umieścić w domu, w którym sala się znajduje, jedynie szyld z napisem „Publiczna sala zabaw tanecznych" i ze wskazaniem imienia i nazwiska właściciela.

Rozmiar szyldu nie może przekraczać 40 × 30 cm.

§ 8.

Utrzymującemu i prowadzącemu publiczną salę zabaw tanecznych zabrania się urządzania na sali lekcyj tańców lub odnajmowanie sali w tymże celu.

§ 9.

W lokalu publicznej sali zabaw tanecznych winny być umieszczone w miejscu widocznem:

1) zezwolenie na utrzymywanie publicznej sali zabaw tanecznych (w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie);

2) wyciąg z niniejszego rozporządzenia zawierający §§ 1, 4, 7, 8, 10, 11, 12, 13 i 14.

W skład urządzenia lokalu mogą wchodzić tylko takie meble, które są niezbędne w związku z utrzymywaniem publicznej sali zabaw tanecznych.

§ 10.

W lokalu publicznej sali zabaw tanecznych może być urządzony bufet, przy zachowaniu obowiązujących pod tym względem przepisów.

Potrawy i napoje mogą być wydawane tylko do spożycia na miejscu.

Podawanie i wyszynk napojów alkoholowych jest zakazane.

§ 11.

Wzbronionem jest wpuszczanie na publiczną salę zabaw tanecznych:

1) młodzieży poniżej 18 lat bez stosownej opieki (rodziców, uprawnionego opiekuna, męża),

2) osób w stanie nietrzeźwym,

3) osób mogących zakłócić porządek lub obyczajność publiczną.

§ 12.

Obowiązkiem właściciela publicznej sali zabaw tanecznych jest przestrzeganie, aby na sali:

1) nie był zakłócany spokój publiczny lub obrażana moralność publiczna,

2) nie uprawiano gier,

3) nie przynoszono i nie pito napojów alkoholowych,

4) nie przebywały osoby w myśl § 11 do tego nieuprawnione.

5) nie było więcej osób niż wymieniono w zezwoleniu.

§ 13.

Osoby prowadzące publiczną salę zabaw tanecznych z ramienia lub w zastępstwie właściciela czasowo lub stale ponoszą odpowiedzialność narówni z właścicielem za przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Osobami takiemi mogą być tylko osoby odpowiadające warunkom przewidzianym w § 3.

§ 14.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze na zasadzie art. 111 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

§ 15.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą t. zw. dancingów w restauracjach i kawiarniach.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dn. . . . . i obowiązuje na obszarze województwa (m. st. Warszawy).

Zezwolenia na publiczne sale zabaw tanecznych wydane przed wejściem w życie niniejszego rozporzadzenia zachowują ważność do czasu na jaki zostały wydane, z tem jednak, że sale te winny być dostosowane do warunków niniejszego rozporządzenia w terminie do 6 miesięcy od chwili wejścia w życie rozporządzenia.

WOJEWODA
(Komisarz Rządu m. st. Warszawy).

313.

Okólnik Nr. 170.

z dnia 20 września 1930 r.

(OP. 8434/18) o sposobie traktowania skarg, zażaleń i doniesień osób prywatnych na funkcjonarjuszów państwowych z powodu naruszenia przez tychże obowiązków służbowych.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej i Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Jeden z PP. Wojewodów, otrzymawszy od osoby prywatnej doniesienie o rzekomo niewłaściwem zachowaniu się podwładnego sobie urzędnika w stosunku do donoszącego, po przeprowadzeniu dochodzenia, które zarzutu niewłaściwości nie potwierdziło, zawiadomił donoszącego, iż sprawę umarza na zasadzie art. 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej P. o postępowaniu administracyjnem, a to dla braku podstawy faktycznej do jej merytorycznego załatwienia.

W powyższym wypadku donoszący niewłaściwie potraktowany został jako strona i niewłaściwie wydana mu została decyzja na wymienionej zasadzie.

Doniesienie bowiem na urzędnika z powodu naruszenia przezeń obowiązków służbowych należy do rzędu spraw dyscyplinarnych, które w myśl art. 113 p. b rzeczonego rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem przepisom tego rozporządzenia nie podlegają. Postępowanie w sprawach tego rodzaju, do rozpatrzenia których przez władzę służbową stanowi podstawę art. 67 ustawy o państwowej służbie cywilnej, regulują bądź ta ustawa, bądź szczegółowe przepisy ustawy o postępowaniu dyscyplinarnem.

W myśl tych przepisów osoba, która uczyniła doniesienie na urzędnika, nie jest w postępowaniu przed władzą służbową tegoż urzędnika stroną, lecz winna być traktowana jedynie jako świadek, stronami bowiem w postępowaniu w sprawach o charakterze dyscyplinarnym są obwiniony i rzecznik interesu publicznego, a mianowicie: o ile chodzi o wstępne dochodzenie lub postępowanie porządkowe — władza służbowa urzędnika, o ile zaś chodzi o postępowanie przed komisją dyscyplinarną, rzecznik dyscyplinarny. Niema zatem żadnej potrzeby zawiadamiania donoszącego o sposobie załatwienia sprawy tego typu, a niekiedy—zależnie od okoliczności sprawy—jest takie zawiadamianie bez zgody właściwej władzy naczelnej wprost niedopuszczalne, a to w myśl art. 16 ustawy o postępowaniu dyscyplinarnem.

W przypadkach gdy donoszący (skarżący się) domaga się wyraźnie w doniesieniu lub skardze, albo w późniejszem osobnem piśmie powiadomienia o wyniku postępowania, należy mu odpowiedzieć, iż wniesiona przezeń skarga została przyjęta do urzędowego traktowania, lecz że w myśl art. 16 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165) szczegóły i wynik postępowania nie będą mu podane do wiadomości. O ileby zaś skarżący wystąpieniu swemu nadał również charakter roszczenia w kierunku osobistego zadośćuczynienia za obrazę, natenczas należy skarżącemu wyjaśnić, iż w tym względzie służy mu droga skargi do sądu.

Powyższe wskazówki zechcą Panowie przyjąć jako obowiązującą dyrektywę.

314.

Okólnik Nr. 171

z dnia 20 września 1930 r.

(OP. 13574/8) o spisach urzędników i funkcjonarjuszów niższych (art. 19 i 94 ustawy o państw. służbie cywilnej).

Do

P. P. Wojewodów wszystkich (oprócz śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Po porozumieniu się z Ministerstwami: Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu, Robót Publicznych, Rolnictwa oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarządzam, aby sporządzane z końcem każdego roku przez Urzędy Wojewódzkie (Komisarjat Rządu w Warszawie) na zasadzie art. 19 i 94 ustawy o państwowej służbie cywilnej „Spisy urzędników i funkcjonarjuszów niższych" obejmowały na przyszłość funkcjonarjuszów wszystkich działów zarządu państwowego, których agendy są zespolone we władzach administracji ogólnej.

W związku z tem ustalony okólnikiem Nr. 6 z dnia 17/I 1930 r. (Dzien. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 poz. 6) tytuł spisu zmienia się na: *„Spis urzędników i funkcjonarjuszów niższych władz administracji ogólnej Województwa . . . . . (Okręgu administracyjnego miasta st. Warszawy) według stanu z dnia 31 grudnia . . . . . roku".*

Spis dzielić się będzie na sześć części:

Część I: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Część II: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Część III: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Część IV: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Robót Publicznych.

Część V: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Rolnictwa.

Część VI: Funkcjonarjusze z etatu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

W obrębie każdej części dotychczasowy układ spisu (działy i poddziały) pozostaje bez zmiany z tem jednak, że należy w osobnym dziale (względnie działach) danej części wykazywać również personel, opłacany z kredytów rzeczowych, ażeby spis dawał pełny obraz stanu personelu województwa.

W konsekwencji umieszczany na końcu spisu „Wykaz alfabetyczny urzędników i funkcjonarjuszów niższych Województwa . . . . .“ powinien być sporządzany w takiej formie, jak to zostało dokonane na zarządzenie Ministerstwa przez Województwo Śląskie w spisie z dnia 31 grudnia 1929 r., przesłanym Panom przy piśmie Wojewody Śląskiego z dn. 30 stycznia 1930 r. L. Pr. Os. 204/26.

315.

Okólnik Nr. 172

z dnia 20 września 1930 r.

(Wojsk. 1467/1) o poświadczeniach dla szeregowych rezerwy nie podlegających ćwiczeniom w rezerwie

przesyła się do wiadomości

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

Biuro Uzupełnień
L. dz. 5689/Ew.

Warszawa, dnia 9.IX 1930 r.

Pan II Wiceminister zarządził:

Szeregowym rezerwy, którzy w danym roku kalendarzowym nie podlegają ćwiczeniom w rezerwie, a którym władze administracyjne odmawiają wydania paszportów zagranicznych lub nie zezwalają na wyjazd zagranicę ze względu na postanowienie § 470 rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk., będą powiatowi komendanci uzupełnień wydawali na ich żądanie lub na wniosek zainteresowanych władz poświadczenia według załączonego wzoru.

Poświadczenia te można wydawać tylko tym szeregowym rezerwy, którzy udowodnią, że poczynili starania o wydanie paszportu zagranicznego lub że paszport taki już otrzymali, a jedyną przeszkodą w wyjeździe zagranicę jest postanowienie wyżej wspomnianego § 470 rozp. wyk.

Szef Biura Uzupełnień
(—) Zabdyr
Pułkownik.

Nazwa P. K. U.

Załącznik do L. 5689/30.

L. dz. ....

POŚWIADCZENIE.

Stwierdzam, że ....
(stopień wojskowy) (nazwisko i imię)

ur. w r. .... syn .... zamieszkały w ....
(imię ojca i matki) (miejscowość)

...., wpisany do gł. księgi ew. pod L ..../..............
(gmina i powiat)

nie podlega w roku .... ćwiczeniom w rezerwie, wobec czego władze wojskowe nie czynią żadnych przeszkód w wyjeździe jego zagranicę.

Niniejsze poświadczenie jest ważne do końca roku bieżącego.

.... dnia .... r. ....

Pieczęć okrągła. Podpis, powiat. komend. uzup.

316.

Okólnik Nr. 173

z dnia 20 września 1930 r.

(Wojsk. 1233/2) o stosowaniu § 459 rozporządzenia wykon. do ustawy o powsz. obow. wojsk.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów jakie dokumenty (dowody) i przez jaką władzę wydane są wystarczające do stwierdzenia bezwzględnej konieczności wyjazdu zagranicę osób, wskazanych w § 459 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. ob. wojsk., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych wyjaśnia:

§ 459 rozporządzenia wykonawczego celowo nie wylicza taksatywnie dowodów, stwierdzających konieczność emigracji, czy też wyjazdu obywateli polskich zagranicę na roboty, aby w ten sposób nie krępować życiowych

interesów ludności. Intencją ustawodawcy było pozostawienie władzom administracji ogólnej swobodnej oceny warunków w każdym indywidualnym wypadku wyjazdu zagranicę, z tem jednakże, ażeby — z jednej strony — ludność potrzebująca istotnie — ze względu na swoje interesy życiowe—wyjechać zagranicę, nie była w tym wypadku krępowana zbytniemi formalnościami, z drugiej strony, aby przez zaniedbanie ze strony władz administracyjnych koniecznych środków ostrożności, przy wydawaniu paszportów zagranicznych, nie spowodować łatwej drogi dla uchylających się od powszechnego obowiązku wojskowego.

Bezwzględna np. konieczność emigracji może być w dostatecznym stopniu udowodniona zaświadczeniem Urzędu Emigracyjnego, czyli dokumentem, ale może ona również być stwierdzona w drodze dochodzenia przez organa pow. władzy admin. ogólnej np. pol. państw. Dochodzenie winno stwierdzić, że cała np. rodzina petenta przebywa zagranicą, a on sam jest w kraju bez środków do życia, albo też, że rodzina sprzedała np. swój majątek w kraju i ma przygotowane dokumenty na wyjazd zagranicę (wizy konsularne, karty okrętowe i t. d.).

Tak samo zaświadczenie Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy należałoby z reguły uznać za wystarczający dowód, stwierdzający konieczność wyjazdu na roboty. Dowodem tym jednak może być także dochodzenie administracyjne. Wogóle przy załatwianiu tego rodzaju spraw należy kierować się w każdym poszczególnym wypadku zachodzącemi okolicznościami, a jeśli chodzi o wyjazdy na roboty—stanem bezrobocia na terenie danego powiatu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o udzielenie w tym przedmiocie stosownych wyjaśnień powiatowym władzom administracji ogólnej z podaniem — ze swej strony — jeśli ku temu zachodzi potrzeba dowodów jakie są potrzebne i mogą być uznane za wystarczające w najwięcej charakterystycznych wypadkach wyjazdów zagranicznych, spotykanych na terenie województwa, czy powiatu.

317.

Okólnik Nr. 174

z dnia 29 września 1930 r.

(AP. 2001/1) o dręczeniu tresowanych zwierząt.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Idea ochrony zwierząt, której celem jest nietylko pomoc bezbronnym stworzeniom, lecz także pielęgnowanie lepszych instynktów natury ludzkiej wśród społeczeństwa oraz łagodzenie obyczajów, znajduje coraz większe rozpowszechnienie i zrozumienie wśród najszerszych warstw ludności kraju.

Pocieszającym objawem jest, że nietylko towarzystwa, mające na celu opiekę nad zwierzętami, ale i młodzież szkolna, zwracają się do władz z interwencjami, wskazując na nieludzkie obchodzenie się poszczególnych właścicieli ze swemi zwierzętami, a w szczególności wędrownych właścicieli dzikich zwierząt jak: cyganów z tresowanemi niedźwiedziami, właścicieli menażeryj, włóczęgów z katarynkami i drobnemi tresowanemi zwierzątkami i t. p.

Zdarza się często, że różne drobne zwierzyńce, menażerje i t. p. eksploatowane są przez ludzi nie znających nawet prymitywnych zasad obchodzenia się ze zwierzętami, skutkiem czego zwierzętom tym niepotrzebnie zadawane są cierpienia, które ze stanowiska przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332) uważać należy za wzbronione znęcanie się.

Za wzbronione znęcanie się uważać należy w szczególności nietylko nieodpowiednie pomieszczenie zwierząt podczas transportu oraz w miejscu pokazu zwierzęcia, ale również srogie obchodzenie się ze zwierzętami w celu wymuszenia produkcji. Za bezwarunkowo wzbronione należy również uważać produkowanie wobec publiczności karmienia niektórych dzikich zwierząt *żywemi zwierzętami.*

Ponieważ wspomniane wypadki powtarzają się często i przyczyniają się swym widokiem do zwyradniania ludzkich instynktów u widzów, jest niezbędnem zwrócenie baczniejszej uwagi na te objawy przy jak najdalej idącem wykorzystaniu miejscowych stowarzyszeń, mających na celu ochronę zwierząt.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi zatem P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o zwrócenie uwagi na wszelkie cyrki, menażerje, budy jarmarczne, bandy cyganów i wogóle wszelkie osoby produkujące zwierzęta tresowane oraz wszelkie zwierzęta więzione i w razie ujawnienia faktów nieludzkiego obchodzenia się ze zwierzętami, o występowanie przeciwko winowajcom na drogę prawa, na zasadzie przepisów wymienionego rozporządzenia o ochronie zwierząt.

W szczególności, niezależnie od sankcyj karnych, które stosowane będą do winnych w drodze właściwego postępowania, władze powiatowe administracji ogólnej w najszerszym zakresie powinny czynić użytek z uprawnień przysługujących im w myśl art. 9 rozporządzenia o ochronie zwierząt i powierzać leczenie wspomnianych w tym art. zwierząt m. in. także zakładom leczenia zwierząt. Za zakłady najlepiej nadające się do powierzenia dzikich zwierząt celem leczenia należy uważać zwierzyńce (ogrody zoologiczne) w kraju, które pozostają

pod naukowem kierownictwem (np. w Warszawie).

Z uwagi jednak na to, że na wspomnianych ogrodach zoologicznych nie spoczywa obowiązek przyjmowania każdego chorego dzikiego zwierzęcia do leczenia, winny wspomniane władze zapewnić sobie zgóry możliwość przesyłania do nich takich zwierząt.

IV.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

318.

Pismo Nr. OL. 3488/1

z dnia 16 września 1930 r.

o wnoszeniu oskarżenia przeciwko nieletnim.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej.

Jak wynika z art. 56 § 1 k. p. k. i art. 10 przepisów wprowadzających k. p. k. policja i poszczególne władze administracyjne właściwe są do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądami powiatowemi.

Według informacji, otrzymanych od Ministerswa Sprawiedliwości, wymienione wyżej władze, wnosząc akty oskarżenia w poszczególnych sprawach w wykonaniu odnośnego upoważnienia, niejednokrotnie nie badają uprzednio, czy oskarżony nie jest nieletni (art. 88 § 1 lit. a) k. p. k. i art. 7 przep. wprow. k. p. k.) i w akcie oskarżenia wniesionym do sądu nie umieszczają stosownej wzmianki.

Zaniedbanie takie powoduje przewleczenie się toku postępowania; skoro bowiem później w toku rozpoczętej rozprawy głównej, wyznaczonej wskutek oskarżenia, okaże się, że oskarżony jest nieletni, zachodzi konieczność dodania mu obrońcy z urzędu. Obrońca taki dla podjęcia skutecznej obrony musi dokładnie zaznajomić się ze sprawą i przygotować obronę, słusznie tedy domagać się będzie odroczenia rozprawy, wobec niezachowania przepisów art. 292 i 293 k. p. k.

Ponieważ każde odroczenie sprawy pociąga za sobą nietylko zwłokę w toku postępowania, lecz także naraża Skarb Państwa na znaczne straty — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie władzom podległym zarządzenia, aby przed wniesieniem oskarżenia skrupulatnie badały, czy oskarżony nie jest nieletnim i aby w wypadku stwierdzenia tej okoliczności— uwidaczniały ją w aktach sprawy.

319.

Pismo Nr. SS. 544/4

z dnia 18 września 1930 r.

w sprawie dodatku mieszkaniowego dla nauczycieli szkół powszechnych.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powiadamia, że dnia 17 czerwca 1930 r. Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydało zarządzenie L. II 14121 w myśl którego wszyscy kierownicy i nauczyciele publicznych szkół powszechnych, którzy przed miesiącem marcem 1930 otrzymywali dodatek na mieszkanie, dodatek ten zatrzymują, a zaległości zostały im wyrównane. Zarządzeniem tem więc zostało uchylone poprzednie zarządzenie tegoż Ministerstwa z dnia 26 marca 1930 r. L. II 5638/30, którem wypłacanie dodatku mieszkaniowego kierownikom i nauczycielom szkół powszechnych zostało wstrzymane do chwili zasadniczego uregulowania sprawy tego dodatku.

Wobec powyższego wyjaśnienia nic nie stoi na przeszkodzie w pobieraniu od nauczycieli czynszów za zajmowane przez nich mieszkania dostarczane im przez gminy, o ile dotychczas te czynsze były pobierane.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina P. P. Wojewodom zalecenia swoje zawarte w piśmie z dnia 12 kwietnia 1929 r. L. SS. 3118/1, regulującym sprawę dostarczenia mieszkań nauczycielstwu.

320.

Pismo Nr. AA. 4435/1

z dnia 18 września 1930 r.

w sprawie wysokości wartości świadczeń i należności egzekwowanych przez organa gminne w trybie administracyjnym.

Do

Panów Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Z przedłożonych mi przez PP. Wojewodów tekstów rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36,

poz. 342) wynika, że między stawkami ustalonemi przez poszczególnych PP. Wojewodów dla różnych rodzajów gmin wiejskich i miast, zachodzą duże różnice i to nawet wówczas, gdy chodzi o województwa sąsiednie o podobnych warunkach administracyjnych.

Zbyt wielkie odchylenia w wysokości poszczególnych stawek względnie zbyt daleko idące ich zróżniczkowanie, sprzeczne jest z dążnością do unifikacji przepisów w poszczególnych częściach państwa, a nadto utrudnia zainteresowanym władzom państwowym i komunalnym należyte wykorzystanie trybu egzekucyjnego wskazanego we wspomnianym art. 9.

Z powyższych przyczyn Ministerstwo przy uwzględnieniu różnic gospodarczych i ustrojowych na poszczególnych obszarach Rzeczypospolitej oraz w wyniku sprawozdań PP. Wojewodów ustala następujące normy maksymalne wartości świadczeń względnie przedmiotu egzekucji, a mianowicie:

I. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego:
a) dla gmin wiejskich . . . 1000 zł.
b) dla miast niewydzielonych z pow. związków komunalnych. . . . . 3000 zł.
c) dla miast wydzielonych . . 5000 zł.

II. Na obszarze b. zaboru austrjackiego:
a) dla gmin wiejskich . . . 250 zł.
b) dla miast podlegających ustawie z dn. 3.VII 1896 r. (Dz. U. Kr. Nr. 51) . . . 1000 zł.
c) dla miast podlegających ustawie z dn. 13.III 1889 r. (Dz. U. P.) . . . . 2000 zł.
d) dla miast: Drohobycza, Kołomyi, Przemyśla, Nowego-Sącza, Rzeszowa, Stanisławowa, Stryja, Tarnowa, Tarnopola. 5000 zł.

III. Dla województw poznańskiego i pomorskiego:
a) dla gmin wiejskich. . . . 200 zł.
b) dla miast z ludnością do 10000 mieszk. . . . . . . 3000 zł.
c) dla miast z ponad 10000 mieszk. . . . . 5000 zł.

i prosi PP. Wojewodów o wydanie nowych rozporządzeń w omawianym przedmiocie, stosując się do tych norm.

Ministerstwo uważa za możliwe poczynić odchylenia od norm powyższych w wypadkach uzasadnionych szczególnemi lokalnemi warunkami danego Województwa, przyczem Ministerstwo prosi o nadesłanie mu ewentualnych odmiennych propozycyj w terminie *do dnia 1 stycznia 1931 r.*, w przeciwnym razie zalecone obecnie stawki będzie uważać za obowiązujące dla PP. Wojewodów.

Aby ułatwić władzom i urzędom państwowym oraz samorządowym, uprawnionym do zwracania się bezpośrednio do władz gminnych o przeprowadzenie egzekucji orjentowanie się co do wysokości omawianych stawek Ministerstwo zaleca umieścić w tekście rozporządzenia ewentualnie w formie załącznika, wykaz wszystkich miast województwa z podaniem dla każdego z nich ustalonej dlań stawki.

Jeżeliby P. P. Wojewodowie województw południowych i zachodnich uznali takie wyliczenie wszystkich miast za niepraktyczne np. z powodu dużej ilości miast w województwie— należy przynajmniej wyliczyć miasta uwzględnione wyżej pod pkt. c.

Ministerstwo jest przytem zdania, że przepis § 3 wydanych przez P. P. Wojewodów Poznańskiego i Pomorskiego rozporządzeń zakazujący prowadzenia przez gminny organ egzekucyjny egzekucji skierowanej przeciwko członkowi zarządu gminy, należałoby w nowej redakcji rozporządzenia opuścić, ponieważ rozporządzenie o przymusowem postępowaniu w administracji nie daje w art. 9 podstawy prawnej do stworzenia tego rodzaju normy w wydawanych na podstawie tego artykułu rozporządzeniach.

Ustalanie tych stawek dla każdej gminy wiejskiej i miasta zosobna, jak to uczyniono w jednym z województw centralnych uważa Ministerstwo za zbyteczne, pozatem zaś nadmienia, że rozporządzenie wydane na podstawie cytowanego art. 9 przymusowego postępowania nie powinno obejmować miast, stanowiących osobne powiaty miejskie, gdzie funkcje powiatowych władz administr. ogólnej sprawują prezydenci miast.

Przy wydawaniu swych rozporządzeń zechcą Panowie Wojewodowie ściśle przestrzegać okólnika Ministerstwa Nr. 99 z dnia 2.V 1929 r. Nr. OL. 2048/2 w sprawie zbioru zasad i form technicznego opracowywania ustaw i rozporządzeń (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 8, poz. 165 z r. 1929). Odpis nowego rozporządzenia należy nadesłać Ministerstwu do wiadomości niezwłocznie po jego wydaniu.

321.

Pismo Nr. OP. 11950/1

z dnia 22 września 1930 r.

w sprawie opłat stemplowych za legalizację dokumentów, przeznaczonych dla Biura Weteranów w Waszyngtonie.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 4 lutego 1930 r. Nr. D. V. 10041/6/29 zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że uwierzytelnienia podpisów, dokonywane przez polskie urzędy państwowe na żądanie przedstawicielstw konsularnych Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 punktu 1 w związ-

ku z punktem 17 art. 142 ustawy o opłatach stemplowych, o ile przedstawicielstwo konsularne w piśmie, którem zwraca się o uwierzytelnienie podpisu, zaznaczyło, że dokument, na którym ma nastąpić uwierzytelnienie, potrzebny jest Biuru Weteranów w Waszyngtonie.

322.

Pismo Nr. Wojsk. 1501/1

z dnia 25 września 1930 r.

o nadsyłaniu wykazów statystycznych pojazdów mechanicznych.

Do

P. P. Wojewodów Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Stosownie do § 13 Instrukcji Ministerstwa Spraw Wojskowych, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Robót Publicznych o prowadzeniu ewidencji cywilnych pojazdów mechanicznych i rowerów (Monitor Polski Nr. 125 z r. 1928), powiatowe władze administracji ogólnej obowiązane są sporządzać corocznie na 15 stycznia i 15 lipca „Półroczne ilościowe wykazy statystyczne cywilnych pojazdów mechanicznych i rowerów", a wojewódzkie władze administracji ogólnej powinny do dn. 20 stycznia i 20 lipca przesłać te wykazy do Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Podczas sprawdzania wykazów statystycznych stwierdzono, iż nie wszystkie wojew. i powiatowe władze administracji ogólnej dotrzymują wskazanych w instrukcji terminów i przesyłają te wykazy ze znacznem opóźnieniem. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o wydanie zarządzenia ścisłego dotrzymywania w przyszłości obowiązujących terminów.

Jednocześnie zawiadamia się, że wykazy statystyczne należy przesyłać wprost do Biura Uzupełnień Ministerstwa Spraw Wojskowych (a nie do Departamentu Inżynierji).

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.